

«Αίας»

27 ΑΥΓ 2000

Η ΕΠΙΛΟΓΗ του Σοφοκλείου «Αίαντα» δροσίσε φέτος τα Επιδαύρεια. Διότι είναι σημαντικό τέτοια έργα να παίζονται και να τα βλέπει ο κόσμος έτσι ώστε να μην ταυτίζει το Αρχαίο Δράμα είτε όσον αφορά στην τραγωδία ή στην κωμωδία με τις περιορισμένες επιλογές που παρουσιάζονται συνήθως κάθε χρόνο στην Επίδαυρο.

Γι' αυτό η συγκεκριμένη επιλογή του «Αμφι-Θεάτρου» πληροί δύο πολύ αξιόλογες προϋποθέσεις της θεατρικής παιδείας. Πρώτον, εξοικειώνει τους θεατές με τις σύγχρονες διαστάσεις του «Αίαντα» και δεύτερον με αυτήν την παράσταση πλουτίζει το φεστιβάλ με μια τραγωδία που δεν παίζεται πολύ συχνά.

Πρόκειται για μια προσέγγιση που δεν προτείνει καινούργιες λύσεις αλλά παρουσιάζει τον Σοφοκλείο ήρωα σε όλο του το μέγεθος, φωτίζει στο έπαρκο το κείμενο και δημιουργεί γέφυρες επικοινωνίας με το σύγχρονο κοινό. Σαφέστατα η βάση της παράστασης έχει ως ακλόνητο θεμέλιο τη μετάφραση του Κ. Χ. Μύρη. Εγκυρη, λεπτομερής στις σημασίες του κειμένου, πλήρης στις σύγχρονες διαστάσεις της Σοφοκλείας γραφής.

Ο κ. Ευαγγελάτος σκηνοθετεί με λιτότητα, εμπειρία και γνώση έτσι ώστε να προβληθεί η ουσία του κειμένου και να μην επισκιαστεί το μεγαλείο της συγκεκριμένης Σοφοκλείας τραγωδίας από οτιδήποτε περιττό. Πρόκειται για μία σκηνοθετική άποψη που πληροί τις συνιστάμενες του μεγέθους του «Αίαντα» προσδίδοντάς του την καθαρότητα της συγγραφικής σκιαγράφησης και εμπλουτίζοντάς τον με τη σκηνική διαύγεια μιας σχολαστικής απλότητας που αγγίζει σύγχρονα υπαρκτά δилήματα.

Διότι ο «Αίας» μπορεί να θεωρείται ως η αρχαιότερη τραγωδία του Σοφοκλή αλλά η μοναχικότητα και η μοναξιά του ήρωα σ' έναν κόσμο που τον αδικεί και δεν τον τιμά αφού δεν του παραδίδονται τα όπλα του Αχιλλέα, το «καλώς τεθνηκέναι» υιοθετείται ως η καλύτερη λύση διότι «πρέπει ή με τιμή να ζη ένας άντρα/ή να πεθαίνει με τιμή...». Διλήμματα που έχουν άμεση συγγένεια με τη σύγχρονη πραγματικότητα και την αναξιοκρατία που κυριαρχεί γύρω μας.

Το σκηνικό του Γ. Μετζικώφ αποτελούμενο από πασσάλους ως περίγραμμα του σκηνικού χώρου επιτείνει με τη λιτότητά του τη δραματική ένταση που διαγράφεται από την πλοκή και υπογραμμίζεται από το χορό των Σαλαμίνιων ναυτών.

Η σκηνοθεσία του κου Ευαγγελάτου αποκαλύπτει τη συνοχή και συνεκτικότητα των γεγονότων και των δραματικών χαρακτήρων σε σχέση με τις αιτίες που τους συνδέουν.

Ο Αίας από τον Ν. Χαραλάμπους έδωσε όλον τον αποτροπιασμό του ήρωα για την αδικία σε βάρος του. Όμως ξεχωριστή νότα στην παράσταση δίνει ο Τεύκρος του Αλεξ. Σταυράκη, δυναμικός ετοιμόλογος, αποστομωτικός. Με στόμφο παρουσιάζεται η Αθηνά της Μ. Σγουρδαίου. Σε χαμηλούς τόνους χωρίς διακυμάνσεις ή Τέκμησσα της Λήδας Τασοπούλου. Ανεπαρκώς σκιαγραφήθηκαν οι δραματικοί χαρακτήρες του Οδυσσέα από τον Στ. Μαβίδη και του Μενέλαου από τον Ζαφ Κατραμάδα.

Μια επιστημονικά τεκμηριωμένη παράσταση με σύγχρονες βάσεις που φέρνει τον Σοφοκλείο λόγο πιο κοντά στο κοινό με τέτοιο τρόπο ώστε οι προβληματισμοί του κειμένου να σφυγομετρούν τους σημερινούς θεατές.

Καλλιόπη Ραπανάκη